

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ

ਬਨਾਮ

ਸਰਦਾਰ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਗਿੱਲ ਅਤੇ ਓ.ਆਰ.ਐਸ.

ਅਕਤੂਬਰ 27, 1969

[ਵੀ. ਰਾਮਾਸਵਾਮੀ ਅਤੇ ਆਈ.ਡੀ. ਦੁਆ, ਜੇ.ਜੇ.]

ਰਾਜ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਪ੍ਰਮੋਟਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤਾ-ਕੰਪਨੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਆਦਿ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਉਸਾਰੀ - 24 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਹਟਾਈ ਜਾਣੀ - 4 ਥੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਅਧੀਨ ਵੈਧ ਨੋਟਿਸ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ। ਸਮਝੌਤੇ ਦਾ 6(a)।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ 1946 ਵਿੱਚ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਬਨਾਸਪਤੀ ਘਿਓ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 17 ਨਵੰਬਰ, 1946 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 12 ਫਰਵਰੀ, 1947 ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੰਪਨੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਪਟਿਆਲਾ ਰਿਆਸਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੰਪਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਇਆ। ਕਲੇਜ ਦਾ ਤੀਜਾ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ. ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ 6(ਏ) ਨੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਵਾਪਸੀ 'ਤੇ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਲੇਜ ਲਈ ਚੌਥਾ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ. 6(ਏ) ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ 24 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਆਦਿ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਮਿਆਦ ਜਾਂ 6 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਹੋਰ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਆਦਿ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਰਾਜ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੰਪਨੀ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਇੱਥੇ) 27 ਮਈ, 1948 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਕਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਈ। 1951 ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 1 ਨੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਦੋ ਆਰਜ਼ੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦੇ ਕੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1955 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਵੈਇੱਛੁਕ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰਾਂ ਨੇ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਵਜੋਂ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਅਤੇ 1959 ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਕੀਤੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਨਿਲਾਮ ਸੀ। ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. ਇਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਰਾਜ ਦੀ ਹੈ ਪਰ ਕੰਪਨੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ।

ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਕਲੇਜ 6(a) ਦਾ 4ਵਾਂ ਪਰਿਵਰਤਨ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ 14 ਅਗਸਤ, 1952 ਨੂੰ ਆਰਜ਼ੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਫੀ ਸਨ।

ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ: ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੀ-

ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਕਲੇਜ 6(a) ਦੇ ਤੀਜੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਉੱਥੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿਚ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਇਸਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਟਾਈਟਲ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੇ

ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ. ਚੇਥਾ ਉਪਬੰਧ ਸਿਰਫ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਕੀਤਾ। ਵਾਜਬ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਬਜ਼ਾ ਨਾ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਪਲਾਂਟ, ਇਮਾਰਤਾਂ ਜਾਂ ਬਣਤਰਾਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਵੀ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ

ਜੇ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਢਾਂਚਾ ਨਹੀਂ ਹਟਾਇਆ ਤਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ- ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 24 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਵਸਤੂਆਂ ਜਾਂ ਮਸ਼ੀਨਰੀ। ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ 14 ਅਗਸਤ, 1952 ਨੂੰ ਉਦਯੋਗ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨੋਟਿਸ ਸੀ.ਐਲ. ਸਮਝੌਤੇ ਦਾ 6(a)। ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਾਜ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। [17 ਬੀ-ਈ।

ਸਿਵਲ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ: 1967 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1434।

ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 8 ਮਈ, 1964 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲਾਂ ਨੰਬਰ 230-304 ਆਫ 1962 ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਵੀ.ਸੀ. ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਨ. ਸੱਚੇ. ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਲਈ।

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਰਾਮਾਸਵਾਮੀ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅਪੀਲ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 8 ਮਈ, 1964 ਦੇ ਐਲ.ਪੀ.ਏ. 1962 ਦਾ ਨੰਬਰ 230/304.

ਸਰਦਾਰ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਗਿੱਲ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ: 1) ਬਨਾਸਪਤੀ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਸਨੇ ਦੇਰਾਹਾ ਵਿਖੇ ਕੁਝ ਰਿਆਇਤਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇਣ ਲਈ ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 29 ਅਕਤੂਬਰ 1946 ਦੇ ਫਲਿਸ-ਏ-ਖਾਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਸਰਦਾਰ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਗਿੱਲ ਨੂੰ ਲਗਭਗ 96,700 ਵਰਗ ਗਜ਼ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਪਲਾਟ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਦੇਰਾਹਾ ਵਿਖੇ। ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇਹ ਪਲਾਟ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਈ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਵਾਅਦੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। 1. ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 1 ਨਵੰਬਰ 17, 1946 ਨੂੰ ਐਕਸ. ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 1/1, ਰਿਪੋਰਟ ਨੰ. 96. 4 ਫਰਵਰੀ, 1947 ਨੂੰ ਇਕ ਸਮਝੌਤਾ ਸਾਬਕਾ. ਘੀ ਫੈਕਟਰੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਲਈ ਕੁਝ ਰਿਆਇਤਾਂ ਦੇਣ ਲਈ ਸੇਵਾ ਸੰਤੋਖ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ (ਪੀ) ਲਿਮਟਿਡ, ਅਤੇ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. ਆਈ 3 ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਘਿਓ ਦੀ ਫੈਕਟਰੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਟਿਆਲਾ ਬਨਾਸਪਤੀ ਐਂਡ ਅਲਾਈਡ ਪ੍ਰੋਡਕਟਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ, (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੰਪਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦਾ ਸਟਾਈਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸਮਝੌਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ: "ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੈ:

(a) ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ

ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਦੇਰਾਹਾ ਵਿਖੇ 100 ਏਕੜ ਤੱਕ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਮੁੜ- ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗੀ ਗਈ. ਅਜਿਹੇ ਪੇਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ-

ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਸੰਪਤੀ ਵਜੋਂ ਸਮਝਣਾ ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਰਿਆਇਤੀ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਕਰਵਾਈ ਜਾਵੇਗੀ। ਦਰਾਂ ਜੇ ਕਿ ਇੰਚਾਰਜ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਿੱਜੀ ਮਾਲਕਾਂ ਤੋਂ, ਅਜਿਹੀ ਲਾਗਤ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ

ਰਾਜ ਨੂੰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟਿਆਲਾ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ, 1995 ਬੀ.ਕੇ. ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫੈਕਟਰੀ ਸਾਈਟ ਅਤੇ ਫੈਕਟਰੀ ਫਾਰਮ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਉਪਰੋਕਤ 100 ਏਕੜ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਫੈਕਟਰੀ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਢੁਕਵੀਂ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇੱਟਾਂ ਦੇ ਭੱਠਿਆਂ ਲਈ ਉਕਤ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਹੋਰ 25 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਐਕ੍ਰਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਬਸ਼ਰਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕਿ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕਾਰਖਾਨੇ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਵੇਗਾ।

ਬਸ਼ਰਤੇ ਦੂਜਾ, ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਮਿੱਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਨਸਪਤੀ ਘੀ ਦੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀ ਮਿਆਦ ਹੋਵੇਗੀ। ਫੋਰਸ ਮੇਜਰ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਧਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜ਼ਮੀਨ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਐਕਵਾਇਰ ਦੀ ਪੂਰੀ ਲਾਗਤ ਨਾਲ ਵਾਪਸੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਤੀਸਰਾ, ਇਹ ਕਿ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੇ ਉਸ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਸਲ ਕੀਮਤ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰੇਗਾ। ਮਸ਼ੀਨਾਂ, ਇਮਾਰਤਾਂ, ਸਮੱਗਰੀ ਆਦਿ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਉਕਤ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਇੰਚਾਰਜ ਵਿਕਾਸ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ 12 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਘੱਟ ਵਾਜਬ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਚੌਥੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਕੰਪਨੀ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਵਾਜਬ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਕਤ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ, ਪਲਾਂਟ, ਇਮਾਰਤ, ਢਾਂਚਾ ਸਟੋਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੰਮ, ਉਸਾਰੀ ਅਤੇ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿਣਗੀਆਂ, ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ 24 ਕੈਲੰਡਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ ਤਾਂ, ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਵਿਕਾਸ ਇੰਚਾਰਜ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ-

ਇਸ ਨੂੰ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਵੇਚਿਆ ਜਾਂ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਲੇਖਾ ਦੇਣ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ। . ਬਸ਼ਰਤੇ, 24 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਉਕਤ ਮਿਆਦ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।" ਰਾਜ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਵਿਸਤਾਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।"

ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ

12 ਫਰਵਰੀ, 1947 ਨੂੰ ਮੈਸਰਜ਼ ਸੇਵਾ ਸੰਤੋਖ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 27 ਮਈ, 1948 ਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰਪੋ ਦਰਜਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 20 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1948 ਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਪ੍ਰਾਸਪੈਕਟਸ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਆਫ਼ ਜੁਆਇੰਟ ਸਟਾਕ ਕੰਪਨੀ, ਪਟਿਆਲਾ ਕੋਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ 21 ਜੁਲਾਈ, 1948 ਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਕਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਈ ਜਾਂ ਕਦੇ ਫੈਕਟਰੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। 24 ਦਸੰਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਸ. ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਗਿੱਲ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 26 ਫਰਵਰੀ, 1952 ਨੂੰ

ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਦੋ ਆਰਜ਼ੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਸ. ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਕਵਾਤਰਾ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਨ. ਸਾਂਘੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ 13 ਅਕਤੂਬਰ 1952 ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। 28 ਅਕਤੂਬਰ, 1954 ਨੂੰ 13 ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਨੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 21 ਅਕਤੂਬਰ 1955 ਨੂੰ ਪੈਪਸੂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰਾਂ ਨੇ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਬੈਂਕ ਆਫ ਪਟਿਆਲਾ ਨੇ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ 13 ਅਗਸਤ, 1959 ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਕੀਤੀ। 1957 ਦੇ ਐਲਐਮ 106 ਅਤੇ 1952 ਦੇ ਐਲਐਮ 32 ਸਮੇਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਾਅਵੇ ਦੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 1 F। ਨੇ ਦੋਰਾਹਾ ਵਿਖੇ ਜ਼ਮੀਨ ਸਮੇਤ ਹੋਏ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਕਮਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਨੇ 26 ਮਈ, 1962 ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 1 ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਿੱਤੀ ਪਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕੰਪਨੀ ਕੋਲ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਿਹਿਤ ਰਹੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਾਜ ਨੇ 4 ਫਰਵਰੀ 1947 ਦੇ ਸਮਝੌਤੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। 1962 ਦਾ 304 ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 1 ਦਾਇਰ ਐਲ.ਪੀ.ਏ. 1962 ਦਾ 230. ਦੁਲਤ ਅਤੇ ਪੰਡਿਤ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਜੇ.ਜੇ. ਜਿਸ ਨੇ 8 ਮਈ 1964 ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਰਾਜ ਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੰਪਨੀ ਕੋਲ ਰਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਈ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ।

ਇੱਕ ਉਦਯੋਗ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਆਰਜ਼ੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪਹਿਲਾ ਨੋਟਿਸ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਰਾਜ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ B ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਲੇਜ ਦੇ ਤੀਜੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ 6(ਏ)। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿਚ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿਚ ਨਿਯਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਚੌਥਾ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੰਪਨੀ ਵਾਜਬ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ, ਪਲਾਂਟ, ਇਮਾਰਤਾਂ ਜਾਂ ਢਾਂਚਾ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਵੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਕੰਪਨੀ ਢਾਂਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹਟਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 24 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਸ਼ੀਨਰੀ। ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 14 ਅਗਸਤ, 1952 ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਲੇੜੀਂਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਸੀ.ਐਲ. ਸਮਝੌਤੇ ਦੀ 6(a) ਅਤੇ ਰਾਜ ਉਸ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸਥਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 4 ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਸਾਈਟ 'ਤੇ ਇਮਾਰਤਾਂ ਇਕ ਵਿੱਥੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਹਨ, ਢਾਂਚਾ ਪੱਕਾ ਸੀ ਪਰ ਆਰਜ਼ੀ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਸੱਤ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਲਾਮੀ ਕਰਕੇ ਵੇਚੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਘਾਹ ਹੀ ਉੱਗਦਾ ਹੈ। ਤਾਰਾਚੰਦ ਆਰ. ਡਬਲਯੂ. 1 ਦੇ ਸਬੂਤ ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਬੰਜਰ ਹੈ ਅਤੇ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੀਮਤੀ ਸੰਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਕੀਲ ਨੰ. 2 ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਕਾਫੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਦੇ 8 ਮਈ, 1964 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜੀ.ਸੀ.

ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ , ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Name : Jagdish Luthra

Designation : Translator